

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce ve věci stěžovatele **O. P., a. s.**, zastoupeného JUDr. Lambertem Halířem, advokátem se sídlem v Praze 5, Kroftova 1, za účasti **1) K. ú. p. h. m. P., 2) C. P., a. s., 3) O. s. U.**, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2006, č. j. 27 C 4/2006 - 108,

t a k t o:

- I.** Návrh **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 9. 2006, č. j. 27 C 4/2006 - 108 zastavil řízení o žalobě, kterou se stěžovatel domáhal vydání rozhodnutí, že zápis vlastnického práva k nemovitostem společnosti G., a. s. a O. s. U. záznamem ze dne 27. 3. 2006, č. Z-61099/2005 je neplatný. Městský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že zápis vlastnického práva záznamem má pouze deklaratorní a nikoliv právotvorné účinky a že se o tomto zápisu nevede správní řízení a nevydává správní rozhodnutí, které je předpokladem pro podání žaloby podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř. Z těchto skutečností pak dovodil, že neexistence správního rozhodnutí, které by mohlo být přezkoumáno v řízení podle páté části o. s. ř., představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení a z tohoto důvodu pak bylo nutno řízení zastavit (§ 104 odst. 1 za použití § 245 o. s. ř.).

V kasační stížnosti podané přímo u Nejvyššího správního soudu, uplatnil stěžovatel důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Zásadně a především namítal, že se podanou žalobou nedomáhal přezkoumání rozhodnutí katastrálního úřadu, ale napadal nezákonný zásah (postup) správního orgánu, který spočívá v neoprávněném zápisu vlastnického práva. Zřejmost nezákonného zásahu správního orgánu, který spočívá v neoprávněném zápisu vlastnického práva, je přitom zcela jednoznačná. Ostatně jiná žaloba, než žaloba proti nezákonnému zásahu katastrálního úřadu, se zřetelem k povaze napadeného úkonu ani nepřichází v úvahu. Obracel se proto na správní soud a nikoliv na civilní soud a z tohoto důvodu také podává kasační stížnost proti napadenému usnesení. Z opatrnosti ovšem podá i odvolání, protože byl v tomto usnesení poučen o možnosti podat tento opravný prostředek ve lhůtě do 15 dnů od doručení tohoto rozhodnutí k Vrchnímu soudu v Praze. Se zřetelem k těmto skutečnostem namítá nezákonnost napadeného usnesení městského soudu, který vycházel z jiných skutečností než těch, které byly uvedeny v žalobě. V dalším pak namítal i nestandardní postup městského soudu po procesní stránce a rozváděl důsledky nezákonného rozhodnutí městského soudu i z hlediska hmotného práva a věcných dopadů.

Se zřetelem ke všem uvedeným skutečnostem navrhl, aby bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle ustanovení § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

Z díkce citovaného ustanovení vyplývá, že z hlediska přípustnosti kasační stížnosti je základní podmínkou pro přezkoumání rozhodnutí krajského soudu existence pravomocného rozhodnutí tohoto soudu ve správním soudnictví. Napadené usnesení městského soudu tuto zákonnou podmínku nespĺňuje.

Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují o dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 s. ř. s.). Ochrana veřejných subjektivních práv, jako hlavní poslání správního soudnictví, současně znamená, že správní soudy v zásadě nemají pravomoc rozhodovat o subjektivních právech soukromých, a to ani tehdy, když je rozhodování o nich svěřeno správním orgánům. Zákon č. 151/2002 Sb., kterým byl změněn o. s. ř., svěřil i v těchto případech rozhodování obecným soudům (část pátá o. s. ř.).

V daném případě z napadeného usnesení vyplývá, že se stěžovatel u městského soudu domáhal vydání rozhodnutí, že je neplatný zápis vlastnického práva k nemovitostem společnosti G., a. s. a O. s. U. záznamem ze dne 27. 3. 2006, č. Z-61099/2005. Tento petit spíše svědčí o žádané ochraně subjektivního práva soukromého než veřejného subjektivního práva. Pro posouzení této věci je však rozhodující to, že městský soud rozhodoval napadeným usnesením v režimu páté části o. s. ř. a nikoliv v režimu správního soudnictví. Je tomu tak proto, že věc byla zapsána pod sp. zn. 27 C, tedy do občanskoprávního rejstříku a městský soud posuzoval věc v intencích páté části o. s. ř., konkrétně podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř., která neupravuje správní soudnictví, ale projednání věci v rámci občanského soudního řízení (§ 244 odst. 1 o. s. ř.). Také poučení o opravném prostředku, že proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze, odpovídá občanskoprávnímu poučení o odvolání a nikoliv poučení o opravných prostředcích podle s. ř. s.

Z těchto skutečností vyplývá jediné, a to že napadené usnesení městského soudu není rozhodnutím ve správním soudnictví a toto rozhodnutí není ani pravomocné. Již z tohoto důvodů pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení nemůže o opravném prostředku rozhodovat Nejvyšší správní soud jako soud kasační, který je povolán k tomu, aby rozhodoval o kasační stížnosti jako o mimořádném opravném prostředku proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Opodstatněnost námitek stěžovatele v kasační stížnosti, které zřejmě uplatnil i jako odvolatel v odvolání proti napadenému usnesení městského soudu, může proto posoudit za podmínky přípustného a včasného odvolání jen odvolací soud a nikoliv kasační soud v rámci správního soudnictví. Odvolací soud pak samozřejmě musí především posoudit i zásadní námitku stěžovatele, zda ve věci měl rozhodovat správní soud a nikoliv občanskoprávní soud a zda se žaloba ve skutečnosti týkala nezákonného zásahu správního orgánu a ochrany před tímto zásahem.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů (neodstranitelný nedostatek podmínky řízení) návrh stěžovatele, který označuje jako kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2006, č. j. 27 C 4/2006 - 108 podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) za použití ustanovení § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 první věty za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu